

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 617/2024-42

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava I (pôvodne Okresného súdu Bratislava I) v konaní vedenom pod sp. zn. B1-4T/37/2021 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 4T/37/2021) v časti rozhodovania o náhrade trov obhajoby takto

r o z h o d o l :

- Postupom Mestského súdu Bratislava I (pôvodne Okresného súdu Bratislava I) v konaní vedenom pod sp. zn. B1-4T/37/2021 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 4T/37/2021) v časti rozhodovania o náhrade trov obhajoby **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadosťučinenie **500 eur**, ktoré mu **je** Mestský súd Bratislava I **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. júla 2024 (doplnenou podaniami doručenými ústavnému súdu 9. septembra 2024, 9. októbra 2024, 31. októbra 2024, 25. novembra 2024 a 29. novembra 2024) domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, ako aj práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom mestského súdu Bratislava I (pôvodne okresného súdu Bratislava I) (ďalej ako „mestský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. B1-4T/37/2021 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 4T/37/2021) v časti rozhodovania o náhrade trov obhajoby. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal mu primerané finančné zadostučinenie 800 eur a náhradu trov konania.

2. Ústavnú sťažnosť ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 617/2024-35 z 26. novembra 2024 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie v celom rozsahu.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol ustanovený za obhajcu (v zmysle § 40 ods. 2 Trestného poriadku, pozn.) obvinenému [REDAKOVANÉ]. Po ukončení povinnej obhajoby sťažovateľ 24. februára 2023 podal Okresnému súdu Bratislava I návrh, ktorým si uplatnil nárok na odmenu a náhradu za poskytovanie právnych služieb (v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov) v sume 1 788,16 eur. Okresný súd Bratislava I v zákonom stanovenej lehote (30 dní v zmysle § 553 ods. 3 Trestného poriadku) o tomto návrhu nerozhodol. Po implementácii tzv. novej súdnej mapy (t. j. od 1. júna 2023) je predmetná vec vedená na Mestskom súde Bratislava I. Sťažovateľ podaniami z 30. júna 2023 a zo 16. augusta 2023 opakovane urgoval mestský súd, aby o predmetnom návrhu rozhodol, avšak do podania ústavnej sťažnosti o ňom mestským súdom právoplatne rozhodnuté nebolo.

4. Sťažovateľ namieta, že mestský súd za viac ako 1 rok a 8 mesiacov nerozhodol o predmetnom návrhu a nezabezpečil prevod náhrady trov právneho zastúpenia na jeho účet. V tejto súvislosti poukázal na znenie § 553 ods. 3 Trestného poriadku, na základe ktorého o návrhu na odmenu a náhradu za poskytovanie právnych služieb má byť rozhodnuté do 30 dní od jeho podania a priznaná odmena a náhrada majú byť vyplatené najneskôr do 90 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené namieta existenciu zbytočných prietahov v napadnutom konaní, ktoré dosiaľ nie je právoplatne skončené. Vo vzťahu k právnej a faktickej zložitosti uviedol, že rozhodovanie o trovách povinnej obhajoby je podružnou agendou rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. V súvislosti so svojím správaním poukázal na svoj aktívny prístup, keď okrem predmetného návrhu podal aj opakované urgencie, ktorými sa domáhal rozhodnutia mestského súdu.

5. Sťažovateľ taktiež argumentuje, že v dôsledku napadnutého postupu Mestského súdu Bratislava I (resp. pôvodne Okresného súdu Bratislava I) nemôže predmet svojho vlastníctva pokojne užívať ani s ním nakladať a disponovať. Podotkol, že priznaná suma finančných prostriedkov nie je pre neho v zanedbateľnej výške. Uviedol, že ochrana sa poskytuje aj legitímnemu očakávaniu, že dôjde k nadobudnutiu určitej majetkovej hodnoty, čo podložil viacerými rozhodnutiami Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Podľa názoru sťažovateľa

v dôsledku napadnutého postupu mestského súdu došlo okrem porušenia jeho práva vlastníť a pokojne užívať majetok aj k porušeniu jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces, keďže správanie mestského súdu nemožno označiť inak ako za neefektívne, zapríčiňujúce dlhodobo odopieraný prístup k spravodlivosti.

II.

Vyjadrenie mestského súdu a ústne pojednávanie

6. Podpredseda mestského súdu vo vyjadrení z 30. decembra 2024 k ústavnej sťažnosti v podstatnom uviedol, že 2. júla 2023 bolo mestskému súdu doručené predmetné vyúčtovanie trov obhajoby. Dňa 16. augusta 2023 sťažovateľ oznámil nové číslo svojho účtu, pričom opätovne zaslal súdu vyúčtovanie vo výške 1 788,16 eur. Dňa 24. októbra 2024 vyšší súdny úradník rozhodol o trovách sťažovateľa, pričom mu priznal plnú sumu, ktorú si sťažovateľ nárokoval. Dňa 12. novembra 2024 asistentka senátu expedovala predmetné uznesenie, pričom sťažovateľ si zásielku v odbernej lehote neprebral. Následne súd uznesenie o priznaní odmeny sťažovateľovi opätovne doručoval, a to nad rámec povinností súdu. Dňa 26. novembra 2024 si sťažovateľ prevzal uznesenie o priznaní odmeny za právne zastúpenie, proti ktorému 27. novembra 2024 podal sťažnosť, pričom si za vykonané právne zastúpenie nárokoval ďalších 883,96 eur. Dňa 16. decembra 2024 sudca ako sťažnostný orgán zamietol sťažnosť sťažovateľa ako zjavne nedôvodnú. Dňa 23. decembra 2024 vyšší súdny úradník uznesením rozhodol aj o dodatočnom vyúčtovaní trov obhajoby a sťažovateľovi priznal dodatočnú odmenu vo výške 883,96 eur, teda opäť v plnej výške, ktorú si sťažovateľ nárokoval.

7. V nadväznosti na vyjadrenie zákonného sudcu podpredseda mestského súdu zhrnul, že je pravdou, že pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľa na priznanie odmeny za výkon obhajoby došlo k časovému sklzu, keď bolo rozhodnuté až po takmer jednom roku a ôsmich mesiacoch. Zároveň zdôraznil, že ním poverený vyšší súdny úradník má pridelené na vybavovanie a rozhodovanie aj mnoho ďalších vecí, kde je nutné priebežne konať, resp. kde v rámci objektívnych možností, vzhľadom na počet vybavovaných vecí, aj koná.

8. Vychádzajúc z uvedeného, podpredseda mestského súdu konštatoval, že v predmetnej trestnej veci už bolo rozhodnuté o nároku sťažovateľa na náhradu trov obhajoby, pričom priesťahy pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov obhajoby sťažovateľa nastali aj z objektívnych dôvodov, a to z dôvodu nadmernej zaťaženia mestského súdu a realizácie tzv. súdnej mapy, a dlhotrvajúcimi a niekoľkoročnými priesťahmi spôsobenými notoricky známou personálnou a materiálnou poddimenzovanosťou prvostupňových súdov. Taktiež poukázal na skutočnosť, že aj sám sťažovateľ prispel k nadmernému predlžovaniu konania, keď doručoval súdu neúplné vyúčtovanie trov obhajoby, pričom následne po vyhovení návrhu, teda po plnom priznaní odmeny za právne zastúpenie, podal 27. novembra 2024 proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažnosť, a taktiež neprebral si uznesenia o priznaní odmeny za právne zastúpenie z 24. októbra 2024.

9. Konečné rozhodnutie podpredseda mestského súdu ponechal na zváženie ústavnému súdu, pričom požiadal, aby v prípade záveru, že práva sťažovateľa boli porušené, ústavný súd zvážil dôvodnosť a primeranosť finančného zadosťučinenia a nepriznal sťažovateľovi finančné

zadosťučinenie, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že v predmetnej veci nastali prietahy z objektívnych dôvodov.

10. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a so stanoviskami účastníkov konania dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

11. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a obdobne čl. 38 ods. 2 listiny osvojil judikatúru ESĽP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010, II. ÚS 123/2022).

12. Pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie už označených práv ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017, II. ÚS 118/2019). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. V praxi sa pritom vyskytujú aj prietahy, ku ktorým dochádza až po vydaní rozhodnutia, pretože síce už bolo v konaní rozhodnuté, avšak rozhodnutie nebolo sťažovateľovi doručené.

13. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESĽP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

14. Vo vzťahu k prvému kritériu ústavný súd žiadnu právnu ani faktickú zložitosť veci nezistil a na právnu či faktickú zložitosť nepoukázal ani samotný mestský súd.

15. Pokiaľ ide o kritérium správanie sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ sa o predĺženie napadnutého konania v jeho relevantnej časti sám nepričinil. Pokiaľ ide o vyjadrenie mestského súdu vo vzťahu predĺžovaniu konania samotným sťažovateľom, túto ústavný súd považoval za bezpredmetnú, keďže faktom ostáva, že mestský súd o samotnom návrhu sťažovateľa rozhodoval viac ako jeden rok a osem mesiacov.

16. Napokon pokiaľ ide o postup mestského súdu v napadnutom konaní v časti rozhodovania o predmetnom návrhu sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že jeho postup bol od podania návrhu (23. február 2023) až do 24. októbra 2024 poznačený absolútnou nečinnosťou, pričom o návrhu sťažovateľa mal mestský súd zo zákona rozhodnúť do 30 dní od jeho podania (§ 553 ods. 3 Trestného poriadku).

17. Ústavný súd už judikoval, že prostredníctvom činnosti obhajcu (sťažovateľa) štát realizuje právo na právnu pomoc, resp. právo na obhajobu – a to aj v prípadoch povinnej obhajoby (§ 37 Trestného poriadku). Podanie návrhu na priznanie trov právneho zastúpenia možno vnímať ako vystavenie faktúry s lehotou splatnosti. Je oprávnením štátu prostredníctvom všeobecného súdu skontrolovať správnosť vyúčtovania, rovnako je ale povinnosťou štátu v primeranej lehote rozhodnúť o priznaní trov právneho zastúpenia. Nerozhodnutie o trovách právneho zastúpenia výrazne po lehote ustanovenej zákonom vytvára stav, keď sťažovateľ poskytne službu vopred a ide o službu, na ktorej poskytnutí má sám štát záujem, s tým, že štát jednostranne vnúti poskytovateľovi služby (advokátovi) zjavne neprimeranú lehotu splatnosti za poskytnuté služby, ktorá je navyše v rozpore so zákonom. Efektívne ide o jednostranne vynútené poskytnutie úveru štátu súkromnoprávnym subjektom (m. m. I. ÚS 279/2019, IV. ÚS 126/2019, I. ÚS 123/2023).

18. Pokiaľ ide o obranu mestského súdu objektívnymi okolnosťami (nadmerná zaťaženosť mestského súdu a realizácia tzv. súdnej mapy), ústavný súd konštatuje, že podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu otázky množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným priet'ahom v konaní. Ústavný súd neposudzuje, či k zbytočným priet'ahom v konaní došlo v dôsledku nedostatočného personálneho obsadenia súdu a následného veľkého počtu vecí pripadajúcich na sudcu alebo v dôsledku subjektívnych príčin na strane sudcu a vedenia súdu.

19. Na základe uvedeného ústavný súd rozhodol, že mestský súd postupom v napadnutom konaní v časti rozhodovania návrhu o náhrade trov obhajoby porušil základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

20. Sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to z tých istých dôvodov, ako namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote. V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd pripomína, že v systematike ústavy

aj dohovoru sú celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote.

21. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote nedosahuje takú intenzitu, že s prihliadnutím aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovaného prípadu by bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (napr. IV. ÚS 242/07).

22. Ústavný súd pri meritórnom prerokovaní tejto časti ústavnej sťažnosti preto skúmal, či napadnutý postup je v príčinnej súvislosti s porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Vychádzajúc aj z obsahu ústavnej sťažnosti, konštatuje, že samotný mestský súd neodmietol vo veci sťažovateľa konať, jeho postupom došlo len k časovému oddialeniu rozhodnutia o samotnom návrhu sťažovateľa.

23. Vzhľadom na uvedené nebolo v súvislosti so sťažovateľom namietanými zbytočnými prietahmi v napadnutom konaní možné dospieť aj k záveru o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom mestského súdu, a preto ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti nevyhovel (bod 3 výroku nálezu).

III.3. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu:

24. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd v krátkosti konštatuje, že v prípade sťažovateľa nedošlo k úplnému zmareniu nadobudnutia vlastníctva k peniazom predstavujúcim odmenu za právne zastupovanie, ale len k značnému oddialeniu nadobudnutia tejto peňažnej sumy (m. m. IV. ÚS 126/2019, II. ÚS 38/2021, I. ÚS 123/2023). Taktiež je potrebné prihliadať na skutočnosť, že sťažovateľ má prípadne možnosť uplatniť si náhradu škody, ktorá mu vznikla v dôsledku oneskoreného vyplatenia predmetnej peňažnej sumy. Vzhľadom na uvedené ústavný súd tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 3 výroku nálezu).

IV.

Príkaz vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

25. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

26. Ústavný súd v nadväznosti na zistenie, že v čase vydania tohto nálezu je vec právoplatne skončená, nevyslovil príkaz mestskému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov,

keďže vyslovenie tohto príkazu sa stalo bezpredmetným. Preto ústavnej sťažnosti v tejto časti nevyhovelo (bod 3 výroku nálezu).

27. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

28. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie, ak o to požiadal. Z § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

29. Cieľom finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04, III. ÚS 10/02, I. ÚS 257/08).

30. Sťažovateľ sa v ústavnej sťažnosti pôvodne domáhal priznania primeraného finančného zadost'učinenia 800 eur z dôvodov uvedených v ústavnej sťažnosti. Následne v doplneniach ústavnej sťažnosti doručovaných ústavnému súdu postupne výšku primeraného finančného zadost'učinenia navyšoval. Navýšenie požadovaného finančného zadost'učinenia však bližšie nešpecifikoval.

31. Vzhľadom na konštatované zbytočné priet'ahy v postupe všeobecného súdu v napadnutom konaní, berúc do úvahy najmä charakter predmetu konania a jeho význam pre sťažovateľa, ako aj celkovú dĺžku napadnutého konania, resp. obdobie právnej neistoty sťažovateľa, neefektívnosť všeobecného súdu a všetky okolnosti daného prípadu, majú na pamäti, že cieľom priznania primeraného finančného zadost'učinenia je len zmiernenie ujmy pocit'ovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, ústavný súd považoval priznanie finančného zadost'učinenia 500 eur za primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 2 výroku nálezu). Vo zvyšnej časti návrhu na priznanie finančného zadost'učinenia nevyhovelo (bod 3 výroku nálezu).

V.

Trovy konania

32. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

33. Z citovaného ustanovenia teda nevyplýva obligatórna povinnosť priznania trov konania sťažovateľovi, ak bolo ústavným súdom vyslovené porušenie jeho práv postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci.

34. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ sa dal v konaní pred ústavným súdom, v ktorom namieta porušenie v bode 1 uvedených práv, zastúpiť advokátskou kanceláriou (ktorej jedným zo spoločníkov a konateľov je aj sťažovateľ). Vzhľadom na postavenie sťažovateľa ako advokáta, a teda osoby kvalifikovanej na spísanie a podanie ústavnej sťažnosti, nemožno priznanie trov považovať za hospodárne a účelné z pohľadu nákladov konania. To platí o to viac, že ide konanie,

v ktorom nemožno počítať s procesným rizikom spojeným s povinnosťou náhrady trov konania protistrany.

35. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že v tejto veci nie je odôvodnené, aby sťažovateľovi bola priznaná náhrada trov konania (bod 3 výroku nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu